
Robotka Dorotka

Dorotka jde do první třídy

v září začala Dorotka chodit do školy. První den sám pan ředitel slavnostně uvítal všechny prvňáky a prvňáčky a potom si do své kanceláře pozval oba Dorotčiny rodiče. Plný nadšení se jich pak horlivě vyptával na všechny technické podrobnosti týkající se malé robotky a současně je ujišťoval, že si pro ni nemohli vybrat lepší školu.

Dorotce se škola docela líbila, když však vešla do své třídy, zmocnila se jí úzkost. V 1. A už byla většina lavic obsazená dětmi, které se spolu vesele bavily, jako by se už dlouho mezi sebou znaly a kamarádily. V první lavici u okna seděla jedna hezká holčička docela sama. Dorotka přišla k ní a zdvořile se zeptala: „Můžu si k tobě sednout, prosím?“

„Ne,“ odsekla ta hezká holčička. „Já s roboty neseďím.“

„Aha,“ řekla Dorotka a posunula se o lavici dál, kde taky seděla samotná holčička. „Můžu si sednout k tobě, prosím?“

„Ne,“ odpověděla ta druhá holčička, která moc dobře slyšela, co řekla ta první holčička. „Já s roboty taky neseďím.“

„Aha,“ pípla Dorotka a posunula se o další lavici. Jenomže ta byla plná. Seděli tam dva kluci, zrovna spolu šermovali pravítky. Posunula se tedy ještě o jednu lavici dál. A tam už zase sedě-

la samotná holčička. Dorotka na ni s obavami pohlédla. „Sedíš s roboty?“

Ta holčička se na Dorotku nechápavě podívala a ukázala na volné místo vedle sebe. „Tady nikdo nesedí.“

„A můžu si sem sednout?“

„Ano.“

Dorotka se usmála a posadila se. „Já jsem Dorotka.“

„A já Martinka.“

„Já jsem Terezka,“ ozvalo se zezadu. Dorotka s Martinkou se otočily.

V lavici za nimi seděla zase samotná holka. Třída už byla zcela plná, ale k Terezce si zatím nikdo nepřisedl.

„Ahoj,“ pozdravila Terezku Dorotka a usmála se na ni.

„Mně by taky nevadilo sedět v lavici s robotem,“ pokrčila rameny Terezka.

Na to se Martinka hluboce zamyslela a nakonec prohlásila: „Mně by asi taky nevadilo, kdybych seděla s robotem.“

Terezka se zatvářila zaraženě: „Ale, Martinko, vždyť ty už přece sedíš s robotem.“

Martinka vypadala trochu popleteně, svráštla čelo úporným přemýšlením a pak zkoumavě pohlédla Dorotce do tváře. „Aha,“ zasmála se, „já jsem blbá.“

Pak zazvonilo na hodinu.

Do třídy vešla paní učitelka. Byla to ta hodná učitelka, kterou si Dorotka zapamatovala ze zápisu, jmenovala se Věra Blatouchová. Dorotce se velmi ulevilo, že to není ta druhá, přísná učitelka. Její jméno bylo Jarmila Krakatová a učila ve vedlejší třídě 1. B.

Terezka nakonec neseseděla sama. Paní učitelka k ní posadila Luboška, mírného a přemýšlivého chlapce.

„Mám nové kamarádky,“ oznámila Dorotka Alence, když přišly ze školy domů.

Alence se nesmírně ulevilo. Nejvíc ze všeho se bála, že se s Dorotkou nebude chtít nikdo přátelit, když je ten robot. „To je moc dobře,“ usmála se, „nikdo na tebe nebyl ošklivý?“

„Ne,“ řekla Dorotka a sklopila hlavu tak, že Alenka ihned poznala, že nemluví pravdu.

„No tak, co se stalo?“

Dorotka pohlédla na Alenku. „Byly tam holky, které se mnou nechtěly sedět, protože jsem robot.“

„Ale to je mi moc líto,“ řekla Alenka a přivinula Dorotku k sobě. „To je jenom proto, že o tobě nic nevědí. Až tě poznají, dojde jim, že jsi holčička jako ony a budou se chtít s tebou kamarádit, věř mi.“

Dorotka pokrčila rameny. Nebyla smutná. Byla první den ve škole a hned získala dvě kamarádky. To přece vůbec není špatné.